

Leto 7. Štev. 6. PRILOGA ZA MLADINO. 1938. junij 8.

ŽIVLJENJE BLAŽENE DEVICE MARIJE MATERE BOŽJE NAŠE KRALJICE

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica :
Marija z Agrede.) (Štrta kniga).

16. Sveti trije kralj v Betlehemi. — Poklon vtelovlenoj Rečl.

Trije modri so bili iz Perzije, Arabije i Sabe. Njihov prihod so napovedali David i drugi prorocje. Bili so jako vučeni v prirodnoj znanosti i so dobro poznali Pisma izvoljenoga naroda. Potom svetoga Pisma i po razgovarjanji z židovi so tudi oni začnoli vervati v Odrešenika, šteroga so čakali židovje. Bili so dobri i pravični, vzgledno so vladali na svojoj zemli. Bili so si sosedje, zato so se obiskavali i se vedrili z vučenostmi.

V noči, kda se je narodo Jezuš, se je vsakšemi izmed treh kralov prikazao v spanji angeo i jim z veseljom naznalo, da se je narodo odküpiteo, od šteroga guči sveto Pismo. Da ga morejo najti, njim bo zvezda kazala pot. Vsakši izmed njih je znalo, da je tudi drugima dvema naznanjena ta skrivnost. Vse tri pa je vlekla silna žela, da spoznajo včlovečenoga Boga i se njemi poklonijo kak svojemi Stvoritelji i Odküpiteli. Stánejo, se vržejo na kolena i se ponizno priklanjajo večnomi Bogi. Zatem se hitro pripravijo na pot. Vzeli so s sebov zlato, kadilo i miro.

Brez dogovora so si bili edini v svojem ravnanji. Ešče tisti den so se pripravili na pot, v tišini, brez šüma. Angeo, ki je

prišeo iz Betlehema, je napravo v spodnji zračni plasti iz zračne tvarine zvezdo, ki naj vodi svete krale do votline, kde je bivalo božje dete. Ta zvezda je sijala čudovito lepo podnevi i ponoči. Bila je tak visoko i tak daleč, da so jo trije modri včasi opazili, kak so zapustili svojo domovino. Potuvali so proti zvezdi i se hitro dobili. Zdaj se je zvezda spustila niže i šče lepše svetila. Modri prijatelji so razkrili eden drugomu svoj namen i vküper nato odpotüvali.

Zvezda jih je pripelala v Jeruzalem. Tü so javno spitali, kde je kral židovski, šteri se je nedavno narodo. Pravili so, da so na Jütrovom vidili njegovo zvezdo, ki je naznanila njegovo rojstvo, i zato so prišli, da se njemu poklonijo. Kda je to čüo kral Herodeš, šteri je nezakonito vladao v Judeji i je prebivao v Jeruzalemi, se je prestrašo, i ves Jeruzalem ž njim. I zbrao je vse dühovniške poglavare i pismare i je spitavao, kde bi se narodo Kristuš. Odgovorili so: „V Betlehemi Judovom, ar je tak zapisao prorok Mihaj“. Te je Herodeš tajno pozvao k sebi modre i jih skrbno pitao, kda se njim je zvezda pokazala. Poslao jih je v Betlehem i jim s prikritov hüdobijov pravo: „Ite i dobro pozvedite za dete, i kda ga najdete, javite mi, da tüdi jes pridem i ga počastim.“

Trije krali so pustili dvoličnoga Herodeša, ki je bio pun skrbi i straha zavolo vseh teh znamenj rojstva pravoga židovskega krala. Čeravno ga je pomirila miseo, da komaj rojeno dete ne bo tak hitro zavlado, pa ga je vseedno strah tak obvladao, da neje mogeo zrelo misliti.

Zvezda je vodila modre do štalice. Tü se je spustila dol, se zmenšala, se postavila nad glävo božega deteta in razlejala nad njim vso svojo svetloščo. Tvarina, iz štere je bila zvezda, se je povsem razpršila. Presveta Devica je znala, da pridejo sv. trije krali. Kak so se približali votlini, je ona zaprosila sv. Jožefa, da bode pri njoj. Čeravno sveti evangelij o tom nikaj ne piše, je gotovo, da je bio sv. Jožef navzoč, kda so se modri poklonili Jezuši. Oni so bili že prle dobro podvučeni, da sveti Jožef neje oča deteta, mati pa da je devica. V najponiznejšoj prijaznosti i z detetom v naročji je Marija dočkala tri krale. Njeno lice je sijalo, a šče svetlejšje je bilo božje dete. Začüdeni so obstali krali, se vrgli nato na zemlo, se poklonili deteti i ga pripoznali za pravoga Boga, človeka i rešitela človečega roda. Boža moč i navzočnost Boga-človeka jih je nanovo razsvetlila. Spoznali so vnožino nebeskih dühov, šteri so dvorili novorojenomi krali. Kda so stanoli, so čestitali Mariji za srečo, da je Mati Sina večnoga Oče. Želeli so njoj polübiti roko. Marija pa njim ponüdi rokico deteta i je prosi, da slavijo Boga zavolo te velke skrivnosti i smilenja. Krali se nanovo poklonijo deteti i spoznajo veliko božo dobroto, da je izišlo sunce pravice, ki bo razgnalo tmico. Tri vöre so bili sv. trije krali pri Jezuši. Nato so prosili sveto Devico, da jim dopüsti, da odidejo v Betlehem i si poiščejo stan.

MARIJINA DRUŽBA

Kam plovemo?

Sestre moje!

Človek je krona stvarstva! Vsak človek mora biti na zemlji živa priča božje vsemogočnosti, modrosti in ljubezni; v večnosti pa duhteča cvetljica v prelepem raj! In vendar koliko je src, ki so mrtva za vso to krasoto, ki žive sama sebi, — nezavedajoč se, kdo je ustvaril vso to prelest, ki osrečuje srce slehernega človeka; nikoli se ne vprašajo, čemu vsa ta krasota narave; kdo jo je priklical v življenje, odkod izvira, kje je tista roka, ki človeštvu ustvarja raj na zemlji! Človek je mrtev za vso to krasoto, njegovo srce ne poje hvalnic Njemu, ki jo je ustvaril! — Narava nas vabi k premišljevanju! Ona nas priklepa nase, ter nam kaže v svoji krasoti delo Stvarnika, — nebes in zemlje!

Sestre moje! Poglejmo, na milijone ljudi živi na božjem svetu, in vendar ne najdemo niti dveh, ki bi ti bila popolnoma slična — glede duševni zmožnosti.

Oh koliko milijonov jih je, ki se bojujejo zoper Boga, ki teptajo najdražjo svetinjo, oskrunjajo vse, kar je Božjega! Z svojo hudobijo hočejo zakraljevati po širnem svetu, uničiti vse, kar se imenuje „sveta vera“. Samo to naj vlada na svetu, kar vodi v podivjanost, v greh, kar ni sveto, — tisto naj vlada na svetu med ljudstvom in narodi! Sredi teh viharjev življenja stoji človek in namesto Bogu, daruje maliku svoje moči, svojo ljubezen!

Oh sestre! Pomislimo. kam plovemo? Kje naj iščemo vzrokov za te žalostne pojave? — V človeku samem! Sodobnemu človeku manjka plemenitih duševnih velikanov! Moderni človek hoče pregnati iz svojega srca vsa vzvišena in večno veljavna krščanska načela! Vse, kar je v njegovo lastno zadovoljstvo, — samo to želi imeti, — to želi ustvariti! Osvojiti si srca vseh, ki služijo Bogu, — pridobiti jih zase, — da bo tem večja moč njegova v hudobiji! — Da bo človek tembolj podoben satanu, ki zadnje stoletje hoče razširiti svoje kraljestvo na zemlji! Kdor pa služi satanu, — nemora služiti Bogu, — ker dvema gospodarjema nemora nihče služiti! — Veliki dobrotnik človeštva, sv. Peter Kanizij, govori o dobrem kristjanu takole: „Dober kristjan mora imeti tri srca: za Boga zelo pobožnega in ponižnega, — zase trdega in strogega, za svojega bližnjega pa zelo velikodušnega in dobrotljivega! — Sestre moje! Ako se bomo zvesto ravnale po teh svetnikovih besedah, ne bomo nikoli omagale! Kdor si osvoji vlado nad svojimi strastmi in zatira v sebi vse: napuh, poželjivost in živaljske nagone, — postane podoben najvišjemu Božanstvu, ker v resnici ni sile, ki bi nas mogla streti, — ker Bog je z nami v tej borbi. Služimo zvesto svoje-

mu Bogu, — ker edino sveta vera nam mora dati zadovoljnost srca, — ona edina nas mora osrečiti na tem svetu! Kristus je postal človek edino samo zato, da nam je s svojim zgledom pokazal, kako naj Njemu postanemo mi podobni! Zato sestre moje! Vse za Kristusa Kralja, — vse iz ljubezni do Njega; — v boj za najdražjo svetinjo, — za sveto vero! Življenje za življenje! Oh kako častno je umreti za njo!

MISIJONSKA POROČILA

Pismo misijonara Antolin Auguština iz Japonske svojemi očl.

Dragi oča!

Tokyo, 26. febr. 1988.

Ravno gnjes sam dobo Vaše pismo. Ne je hodilo predugo, nayadno pismo od Vas do mene nūca okoli štiri tjedne. Pa to nikaj ne, naj samo pride. Do zdaj se šče znan niti edno nej zgūbilo.

Od vojne Vam nikaj nevem pisati, ar se vse godi na Kitajskom, mi smo pa od Kitajske deleč kak Vi od Španije, ladje nūcajo dva dni. Znam samo to, da Japonci zmagūjejo in zavzemajo vsikdar več. Vojne pa tūdi nede šče friško konec. Naj se šče kaj z Rusijov ne smete! Novine, ka štem, tūdi drūgo dosta ne gučijo, kak od samih zmag. Zdaj mi častiti gosp. Klekl pošilajo tūdi Vaše Novine, tak bar nikelko zvedim, ka se godi po domačoj zemli. Vam sam pa tūdi poslao edne Japonske novine, pa je le štite. V njih se piše, kak je bilo v našem misijoni na Božič, gda smo obdarūvali mnogo dece. Paziti pa morete, da jih naopak v roke ne vzemete. To, ka je pri Vas prva stran, je za Japonca zadnja. Šteti se začne odzgora proti doli, ino se ide od prave proti levoj. Naopak svet! Vej Vam večkrat pošlem kaj takšega, da se navčite japonski. Po celoj Japonskoj gučijo samo eden jezik: japonski. Po gimnazijaj se dijaki včijo tūdi angleški. Izobraženci znajo tūdi francuski in nemški. Navadni lūdje gučijo samo japonski, ar so nej hodili po vojnah kak Vi. Tū v zavodi pa gučimo več jezikov: japonski, italijanski, francuski, angleški, itd. Mogli bi priti v šolo, gda včim na našoj višjoj gimnaziji (6, 7 in 8 razred) fiziko, kemijo, prirodopis in rastlinstvo. V toj šoli se nahaja vsikdar več narodnosti: Japonci, Italijani, Nemci, Španci, Angleži, Polaki. Ništerni so prišli na Japonsko lansko leto ali pa predlanskim in zato šče japonščine ne razmijo, tūdi italijanščine nevejo vsi, šče menje angleščino in francoščino. Zato si morete misliti, kakšo kolobocijo mam v šoli, gda morem razlagati v treh ali štirih različnih jezikaj isto reč. Rad bi Vam večkrat pisao, a predpodnevom sam sam v šoli, pa podnevi pa morem doma včiti šče, zato mam vsigdar vnogo dela. — Zima je letos tū jako lepa. Samo edno noč je malo sneg šo, zajtra je pa že odišeo. Inači mam vsigdar lepo vreme. — Jes sam, hvala Bogi, zdrav vsigdar.

Japonska Zdrava Marija se etak glasi so naših črknej:
Medetaši sejčo mičimīteru Marija, Šu naži to tomoni mašimas,
naži va onna no uči nite šukuseraru, mata gotai no on ko Jesus
šukuserare tamo.

Teušu no on Haha sei Marija, cumibito naru varera no
tame ni ima mo rinžu no toki mo inori tamae. Amen.

Iz srca Vas vse pozdravljam in se Vam priporočam v mo-
litev. Vaš zahvalni sin
Gusti.

Bandel — Church, Bengal India, 28. III. 1988.

Prečasti gospod!

Spet se nahajamo na predvečeru Velikega Praznika. In kot vsak dober sin hiti domov, da bi se na dan Kristusovega vstajenja tudi on združil s svojimi starši in brati, da bi se z njimi radoval in delil veselje in dušni mir, tako tudi jaz tečem v tej priliki k svojim dragim prijateljem, ki so v domovini, da bi jim iz vzhodnega kraja, iz misijonskih krajev poslal vesele Velikonočne pozdrave. Jaz sem prepričan, da je in mora biti srečen vsaki kristján na ta lepi svetek. Zakaj pa ne bi bil vesel in srečen? Prvi vzrok našega veselja je gotovo ta, da svetimo Kristusovo vstajenje. Kristus je namreč prišel na ta svet, da bi nas rešil večne teme in odprl nebesa, ki so bila vsakemu zaprta po izvirnem grehu. On je veliko trpel za nas in za naše grehe, kakor smo v tem postnem času imeli priliko premišljevati: do zadnje kapljice je svojo krv prelil na križu, da bi nas odkupil, potem pa je stopil v limb, da je rešil sv. dušice pred tem umrlih, nato pa je odprl vsem vrata nebes. Čutimo se tudi srečne, ker po postu, katerega smo se držali vsi redno in po pokori, ki smo jo vršili za svoje grehe, se je tudi naša duša dvignila iz blata tega sveta in slovesno in veličastno vstala z Jezusom Kristusom. Na ta način smo zopet zadobili mir, ki je tako potreben vsakemu na duši. Velikonočna spoved je torej najboljša pomoč in sredstvo za blagor in mir krščanske katoličanske duše.

Toda v teh dneh se moramo spomniti na poseben način, da je naš g. Jezus Kristus trpel in umrl na križu tudi za vse poganke duše. Misijonarji v tem času delajo to, kar dela vsak župnik za svoje ovce. Namreč vsaki misijonar se trudi, da bi spoznali ne samo kristjani življenje Kristusovo, ampak tudi pogani vsi. Ti so zelo radovedni in ker živijo skupaj s kristjani, ogledujejo, opazujejo vse. Pridejo večkrat obiskat tudi naše kapelice, naše cerkve in svetišča. Tako tukaj v Bandelu, kjer imamo staro svetišče, ki so je ustanovili Avguštinijanci in ki je sedaj vodijo Salezijanci, vsak dan prihajajo kristjani in pogani, romarji iz cele Indije.

V svetišču imamo lepe slike sv. križevega pota, kip presv. Srca Jeznovega, kip Marije „Srečnega Potovanja“, kip sv. Jožefa, kip sv. Antona, kip žalostne Matere in še druge.

Pogane vse to zelo zanima. Večkrat je treba, da njim mi-

sijónar razloži vse natančno in tako odhajajo potem zadovoljni in vedo spet nekaj več povedati svojim prijateljem.

Tako Vam tukaj pošiljam tri lepe misijonske sličice. Na prvi sliki vidite misijonarja, ki razlaga pred ginljivo sliko Križanega Jezusa, trpljenje našega Božjega Odrešenika skupini poganških fantov, ki ga zelo pazljivo poslušajo. O daj Bog, da bi zares tudi ti reveži čimprej spoznali pravo Pot, pravo Resnico, edinega Boga, ki je trpel in umrl tudi zanje. Na drugi sliki pa lahko opazite skupino indijskih deklic in sestro, hčer Marije Pomočnice in sv. Ivana Boska, ki pa tudi sestra našega gorečega misijonarja g. Alojzija Ravallico, kateriva delata v misijonu Tezpur (Assam). Na tretji pa je kapelica, revna kapelica istega misijona; v njej pa misijonarja in kristjane, ki molijo.

Misijon Tezpur, katerega sem omenil, se je odprl še le leta 1932, tako da stoji samo 6 let.

V teh šestih letih sta delovala samo dva misijonarja. Ali pogledjte, Bog je že plačal njihov trud, njihovo požrtvovalno življenje. V l. 1932 je bilo 3.118 kristjanov, danes jih je pa 14.009. Ta dva misijonarja, sina sv. Ivana Bosca, sta v teh šestih letih izpreobrnila iz poganške vere v našo 12.891 duš. Moramo se pa tudi veliko zahvaliti dobrim osebam, ki podpirajo misijone in misijonare z molitvijo, kakor jih je podpirala z molitvijo tudi naša nebeška zaščitnica, sv. Terezika, Deteta Jezusa. Samo nas podpirajte naprej z molitvami in drugimi darovi, tako boste tudi vi deležni pri Bogu misijonarjevega plačila.

Oni, ki podpirajo misijone, odpirajo srca poganom, so pogum in moč misijonarjem, budijo nove misijonske poklice in obenem si zadobijo poseben blagoslov ter si kopičijo nebeške zaklade. Medtem, ko pošiljam misijonske pozdrave in vesele Velikonočne pozdrave Vam, preč. gospod in vsem prijateljem Slov. Krajine, posebno pa starišem in rodbini, se toplo priporočam v molitev.

Vaš vdani sin v presv. Srcu Jezusovem

Ivan Cigan, sal. misijonar.

Hčeri Srca Jezušovoga.

Leta 1841. maja 28. se je rodila v Marseille-i na Francoskom Deluil-Martiny Marija, ki je nastavila družbo Hčer Srca Jezušovoga. Ta čista deklica je dobila od Boga veliko lübezen do Srca Jezušovoga i naj tomi Srci da zadoščenje za grehe sveta, naj to Srce pomiri z svetimi dühovniki i z zmagov svete kat. Cerkve pa s povrnjenjom ubogih grešnikov, je vse svoje trpljenje skoz celo življenje darüvala v te namene sladkomi Srci Jezušovomi. Vsaka njena miseo je bila pri Jezusi v Oltarskom Svestvi i ž njim zdrüžena je iskala čast božo i zveličanje düh. Kak se Jezuš na oltari vsaki den darüje za čast božo i rešenje düh i v

te namen na nekrvavi način ponavlja svojo krvavo daritev na Križi, ravno tak je štela biti ta deklica ž njim tudi daritev za rešenje duš po svojem trpljenju. Vse, ka Jezus šče poslati njej na pot življenja teškoga, bridkoga, neprijetnoga, vsaki križ v duši, v teli, v poštenji, v vrednosti, vse je štela sprejeti s popolnov vdanostjo, naj more samo zadostiti za grehe sveta i Jezušovo razžaljeno Srce pomiriti.

Gda je bila stara 32 let, je pa od Jezusa doblenoj nalogi nastavila družbo Hčer Srca Jezušovoga, šterih namen je isti, kak je njeni bio: trpeti po želi Jezušovoga Srca za čast božo i zveličanje duš. Leta 1873, junija 20, na god Srca Jezušovoga, je nastavila to družbo, naj njene duhovne hčeri nudiyo zadoščenje Božemi Srci Jezušovomi za tiste grehe, šteri to Srce najbolje žalijo i naj svoje z žrtvami i molitvami blagoslovljene molitve darujejo za sveto Katoličansko Cerkev i njeno duhovščino.

Njeno redovno ime je od Jezusa zvana Marija. Trpela je dosta i svoje življenje završila z mučeniškov smrtjov. V istom Marsseille-i, gde se je rodila, jo je vmoro en brezverec, te gda je namenila novi samostan ustanoviti na tolažbo Srci Jezušovomi. Njene zadnje reči so bile: „Odpustim njemi za naše družbe“. Od sv. Cerkve je dobila naslov: Služabnica boža i se dela na to, da dobi čast oltara.

Njena krv je blagoslovila njeno delo, sveta Stolica je odobrila družbo Hčer Srca Jezušovoga i se je ta družba že po večih deželaj razširila.

V toj družbi Hčer Srca Jezušovoga je nastavljena edna lepa bratovčina, štera je istotak od sv. Stolice odobrena i z bogatimi odpustki obdana. Zove se: Zveza duš žrtev. Jezeri i jezeri so kotrige te Zveze. Njihova glavna dužnost je sprejeti dobrovolno vse tiste križe, štere Jezušovo Srce šče na pot njihovoga življenja nastlati. Edna tih najlepših bratovčin, ki sega najglobše v Bože Srce. Delo kotrig skoz celo življenje je vaditi se v vdanosti v Božo sveto volo, naj se s tem zadosti za grehe sveta, se širi čast boža, se grešniki povrnejo i duhovniki sveto živijo za rešenje duš. Samo ednok se posveti duše, ki pristopi z dovolenjom svojega spovednika, Srci Jezušovomi v zadoščenje s sledečov molitevov:

„Glej, jaz prihajam, da spunim tvojo volo.“ (Ps. 39. 8). Najslajši Jezus, boži Agnjec, ki se neprestanoma daruješ na naših oltaraj za zveličanje sveta, jaz se ščem s tebov združiti, s tebov trpeti, i z ednim sebe tebi darovati v zvezi s Hčerami Srca Jezušovoga.

V te namen ti darujem vse trpljenje i bridkosti, vsa ponižanja i vsaki križ, ka je tvoja Boža Previdnost na mojo pot nastlala. Jaz ti vse to darujem s tistim namenom, s šterim se ti, o Bože Srce, daruješ i žrtvuješ.

Naj privlači moja slaba daritev bogate milosti na sv. Cerkev na katoličansko duhovščino, na našo domovino i na siromaške grešnike, moje brate! Blagovoli to sprejeti po rokaj Marije, du-

hovniške Device, i v zvezi z bolečov daritevov njenoga brezmadežnoga Srca. Amen."

Ki bi želeo pristopiti k toj lepoj Zvezi i tolažiti Srce Jezušovo s svojim mirnim trpljenjom na sveti, v nebi si pa zaslužiti neprecenlive kinče za večnost, naj se javi na Uredništvu Marijinoga lista. Uredništvo bo njegovo ime poslalo družbi Hčer Srca Jezušovoga, da se tū napiše na tablo poleg tabernakla. Tū de Jezušovo Srce vsikdar gledalo svojo verno ovčico, ki ga šče s svojimi mirno nošenimi križi pomirjavati za grehe sveta.

Dan ljubezni.

V mesecu nebeške Matere so oratorijanci v Martinišču obhajali dan svojih mamic. Na predvečer so po blagoslovi počastili svoje mamice z raketami in precejšnje število je opravilo sv. spoved, da se tako svojim mamicam vsaj nekoliko oddolžijo za vse dobro, kar so za nje napravile. V nedeljo 8. maja so pa imeli skupno peto sveto mašo, med katero je bil krasen govor: kaj in kakšen mora biti otrok do matere; in kaj je in kaj naj bo mati otroku. Tudi do 60 dečkov je skupaj s svojimi materami prejelo sv. obhajilo. Otroci proseč Jezusa, naj poplača njihovim mamicam ves trud, ki so ga z njimi imele, matere pa, da bi njihovi otroci ostali vedno Jezusovi. Krasna slika! Nato so dečki dobili zajutrek v Martinišču. Popoldan pa je bila v zavodovi dvorani prav prisrčna prireditev. Bile so povabljene vse matere naših oratorijancev, ki so se večinoma odzvale in prišle. Med večimi prizorčki in deklamacijami je pa bila najbolj genljiva točko, ko se otroci zahvaljujejo mamicam za prečute noči, za hrano, za dobre nauke in tudi za šibo, ker pa še nimajo, kaj bi njim zato dali, vsak svoji mami pripne pušček v znak hvaležnosti. Matere so se veselja in sreče solzile. Vesele tudi za to, ker vedo, da so njihovi sinčki tako lepo spravljani vsaj ob nedeljah, kjer imajo priložnost izvršiti lepo svoje nedeljsko dolžnost, slišijo vedno kak lep nauk in imajo tudi za njim primerno razvedrilo.

Naš oratorij se vedno lepše razvija. Do sedaj jih je vpisanih 115. Redno jih ga obiskuje od 80 do 100 in več. Marsikateri teh bi ne hodil ob nedeljah v cerkev, ker nima primerne obleke. A tu, kjer je maša samo zanje posebej, se ne sramujejo tudi v slabši obleki priti v cerkev in tudi večkrat pristopiti k sv. obhajilu. Da bi se pa vsa ta stvar lahko bolj razvila, so potrebna tudi gmotna sredstva. Teh pa zavod žalibog nima. Tisti pa, ki bi lahko kaj pomagali, pa se držijo daleč. K večjemu še kaj pokritizirajo.

časti sv. Jožefa. Pri vsaki hiši skoraj je kdo, ki ima za krstno ime Jožef. Torej to češčenje ne sme nikoli ugasniti v naših srcih, ampak čimbolj se mora vneti in razširiti. Če bomo njegovi goreči častilci in če se bomo večkrat zatekali k njemu v svojih molitvah, On nas ne bo gotovo zapustil, zlasti ne v naši smrtni uri, On je priprošnjik srečne smrti.

Prečastiti gospod, ne morem se zadržati, nesmem pustiti mimo te lepe prilike in tudi moja dolžnost je, da Vam napišem par vrstic za Vaš god. Kdo izmed nas, ki smo iz iste krajine, se Vam ne bi oglasil pismeno, če Vam ne more drugače izraziti tisto, kar mu samo srce zna narekovati v tem trenutku? Moral bi biti preveč trdosrčen, da ne bi voščil to, kar sluti samo sinovsko srce do očetovskega srca, ki je toliko dobrega storilo. Torej kaj naj izrazim tako velikodušnemu in požrtvovalnemu srcu, ki obsega takorekoč ves svet? Predragi duhovni oče, ne bom preveč rekel, če Vam povem, da Vaše srce je srce velikega misijonarja, sv. apostola Pavla. On je veliko hrepenel po dušah, ali Vi ne zaostajate za njim. Vaše srce ne obsega samo Črensovsko faro, ampak vso Slov. krajino, našo lepo in obširno domovino Jugoslavijo, Evropo, Azijo, Ameriko in z eno besedo, ves svet. To pa zato, ker ste skrbni duhovni oče vseh sinov Slov. krajine. Ker so pa ti Vaši sinovje razstreseni po vsem svetu, pa Vaše velikodušno srce nima pokoja, sledi jih, jih podpira in tolaži, da ne zaidejo v moderno poganstvo, ki je tako nevarno zlasti na tujih tleh. Ta veliki apostolat se najde v Vaših listih, v Novinah in M. listu. V vse države hodijo ti listi in sejajo dobro seme in so največji tolažniki onim, ki se nahajajo daleč od svoje domovine v tujini. Za mene so ti listi najboljši prijatelji, kajti nimam drugih prijateljev iz svoje domovine, s katerimi bi si pogovoril v svojem materinskem jeziku. Ti listi me redno obiskujejo in tako si lahko pogovarjam z njimi v domačem jeziku in iz njih srkam domače vesti. Zato Vam pa tisočkratna hvala! In to svojo hvaležnost Vam izkažem v tem, da se Vas čisto spominjam v svojih molitvah. Na poseben način Vam pa obljubljam, da se Vas bom spomnil v molitvah in v sv. obhajilu na dan sv. Jožefa, Vašega patrona, ker v tem dnevu bo on največ milosti izprosil od Boga. Torej prosil bom sv. Jožefa, naj Vas ohrani še na mnoga leta, da boste še dolga leta vodili po pravi poti svoje ovce, sinove Slov. krajine, ki se nahajajo doma in v mrzlih tujinah, katera žre toliko naših ljudi, da bi Vaše reči, ki je pošiljate vsem po Novinah, bile zares rodovitne, in da bi ganile tudi one, ki so najbolj trdega srca, in ki mogoče jih več ne marajo, nočejo slišati o njih, ne jih naravnost čitati, ker zaničujejo duhovnike in našo sv. vero. Pa da bi še tudi naprej podpirali misijone, misijonarje in misijonarke, ki se z Vami vred žrtvujejo samo za širjenje Božjega Kraljestva na zemlji. Najlepše misijonske pozdrave, misijonska voščila Vam in vsem sinovom Slov. krajine in lepe Jugoslavije. — Ad multos annos! — Vaš vdani sin v S. J.

Cigan Ivan, misijonar.

Marijin List je naraseo meseca maja za 19 komadov, odpadnola 2 komada, čisti narastek 17 komadov. — Iz srca se zahvalimo častivrednima slugama Antonu Martini Slomšeki in Frideriki Baragi za pomoč. Prosimo jiva, naj napunita s svojim duhom slovenski narod, njegove liste i je razširita. Sv. Ciril i Metod naj njima sprosita čast oltara, bodi naša stanovitna molitev.

Na podporo M. Lista je poslal preč. g. Pušnjak Bogomir, kaplan v Apačah na 1937. l. 5 Din. i na 1938. l. 5 Din. Marija povrni!

Naročnikom.

Pollela v teh dnevaj mine. Pripravlati se moramo za izdajo kalendara. Naročnine pa ešče večina naročnikov ne plačala. Ne odlašajte i ne delajte uredništvi ešče vekše skrbi, kak je ma. Ovadimo vam nekaj. Ar se je cena papira močno podignola, iz 16 Din. letne naročnine ne moremo shajati, čeravno vse brezplačno delamo iz lübezni do dobre Matere Marije. Plačajte zato bár vso letošnjo i zaostalo naročnino kak najhitrej, pa ki more, naj pošle tüdi kakšo podporico na M. List, ka mo ga v misijonske kraje lejko nadale brezplačno pošilali. — Vredništvo Marijinoga Lista.

Pozdrav pošilajo: Idič Marija, Thorstorf, Nemčija iz cankovske fare. Zahvali se na rednom pošilanci Novin i Marijinoga Lista. Žmetno jo stane, ka nemore k božoj službi, ar je med samimi evangeličanci i daleč naokoli neve za katoličansko cerkev. Prša Marija, Paris, iz Trnja: Najlepša hvala za Marijine Liste, ka se zdaj potom njih lejko spoyem. Želno pričaküjem majniškoga, v šterom de se glasila Marijina čast. Molite mi za zdravje, jaz tüdi molim za vas, da te dugo mogli širiti Marijino čast po Marijinom Listi i naj se te dober list kak najbolje razširi.

Pošta.

Prša Marija, Paris. Za 25 frankov nam je banka poslala 33 75 Din. Naj tvoji domači doplačajo, ka ešče menka do 40 Din.

Nova kniga, posvečena Srci Jezušovomi.

Junij, prelepi mesec Srca Jezušovoga, mesec rdečij rož i lepih svetkov, se približavie. Puni zahvalne lübezni bomo znova opravljali junijsko po-
božnost „vrtnice“. Ka bomo šteli letos.

Letošnja kniga je „Posvečena družina“. Znani pisateo preč, g. župnik Langerholz Janez je prišeo na izvirno miseo, da bi slovenskim družinam ednok razložo globoki pomen, šteroga ma češčenje Srca Jezušovoga v družini. Kniga je namenjena posvečenim družinam, da bi se obnovile v lübezni do Srca Jezušovoga i neposvečenim družinam, da bi prišle do posvetitve. Vsebina je bogata, za vsaki den edna miseo i eden vzgled, ki vzpodbüja za nova razmišljanja. Tisk je odličen i jako prijeten za štenje, oblika knige je priporočna, oprema jako močna. Zvün toga krasi knigo 21 zbranih slik, ki jo delajo posebno priküpnno, poučno i privlačno. Cena je s poštninov, zavojninov i vsemi drugimi stroški vred: 1 broširana kniga (s kartonskimi tablam) 18 Din., 1 vezana kniga (v celo platno z risbov) 25 Din. Dobi se na naslov: Družba Jezušova, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Veliki tretjeredniški tabor bo pri Sv. Trojici v Slov. goricaj od 9 do 12 junija. Vsaki den dve predgi. Prva zajtra pol šestih, druga večer ob 7. V nedelo, 12. sküpnno sv. obhajilo, sv. meša i po njej spravišče na prostom. Nazadnje papov blagoslov. Tretjeredniki, ki morete, vdeležite se toga tabora, bar v soboto večer pridite ta, da ste v nedelo pri sv. obhajili i na spravišči.